DE MEESTER

Guillermo del Toro
& Chuck Hogan

DE MEESTER

Vertaald door Marjolein van Velzen

Uitgeverij De Vliegende Hollander

Uitgeverij De Vliegende Hollander stelt alles in het werk om op milieuvriendelijke en duurzame wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier met het FSC-kenmerk. Dit kenmerk garandeert dat het hout, of de houtvezel waarvan het product is gemaakt, afkomstig is van ecologisch en maatschappelijk verantwoord bosbeheer.

FSC
© Mixed Sources
Productgroep uit goed beheerde bossen, gecontroleerde bronnen en gerecycled materiaal.
www.fsc.org Cert no. CU-COC-802528
© 1996 Forest Stewardship Council

De auteurs hebben dankbaar gebruik gemaakt van het werk *Rats: Observations on the History and Habitat of the City's Most Unwanted Inhabitants* van Robert Sullivan (Bloombury, 2004) en raden het van harte aan.

Copyright © Guillermo del Toro en Chuck Hogan
Copyright Nederlandse vertaling © 2009 Marjolein van Velzen
en Uitgeverij De Vliegende Hollander
Oorspronkelijk uitgegeven door William Morrow,
een imprint van HarperCollins Publishers
Oorspronkelijke titel *The Strain*
Omslagontwerp Wouter van der Struys
Omslagillustratie Arcangel Images/Image Store
Vormgeving binnenwerk Perfect Service

ISBN 978 90 495 0028 3
NUR 332

Opgedragen aan alle nachtmerries, uit heden en verleden,
en aan alle monsters onder mijn bed:
verlaat me nooit. – G D T

Voor mijn Lila. – C H

De legende van Jusef Sardu

'Er was eens,' zei de oma van Abraham Setrakian, 'een reus.'

Abrahams oogjes begonnen te glinsteren en meteen smaakte de koolsoep in zijn houten nap hem beter, of in elk geval leek hij minder naar knoflook te stinken. Abraham was een bleek knulletje, mager en ziekelijk. Zijn oma vond dat hij goed moest eten, om aan te sterken; ze zat tegenover hem terwijl hij zijn soep at en vertelde een verhaal om hem aan tafel te houden.

Een *bubbeh meiseh*, een omaverhaal. Een sprookje. Een legende.

'Die reus was de zoon van een Poolse edelman. Hij heette Jusef Sardu. Jongeheer Sardu was de grootste man van het hele land. Hij stak boven de daken in het dorp uit. Hij moest zich diep bukken om de deur door te kunnen. Hij had er alleen maar last van, van die lengte van hem. Het was een aangeboren ziekte, geen zegen. Hij leed eronder. Zijn spieren waren niet sterk genoeg om die lange, zware botten te torsen. Soms viel het hem al zwaar om gewoon een stuk te lopen. Hij had een stok bij zich, een hele lange, langer dan jij, met een zilveren handvat in de vorm van een wolvenkop, want dat was het familiewapen.'

'Ja, bubbeh?' vroeg Abraham, tussen twee happen door.

'Dit was zijn levenslot, en hij leerde er nederigheid door; een eigenschap die niet veel edelen hebben. Hij had veel mededogen: met mensen die arm waren, met mensen die hard moesten werken, met zieken. De kinderen in het dorp waren dol op hem en op zijn grote, diepe jaszakken, zo groot als aardappelzakken, vol snuisterijen en snoep. Hij had zelf geen echte jeugd gehad, want op zijn achtste was hij al even groot als zijn vader en op zijn negende stak hij al een kop boven hem uit. Jusefs vader zei er niets over, maar diep in zijn hart schaamde hij zich over het broze gestel en de enorme lengte van zijn zoon. Maar jongeheer Sardu was een waarlijk vriendelijke reus, en de dorpelingen hadden hem in hun hart gesloten. Ze zeiden dat hij op iedereen, maar tegelijkertijd op niemand, neerkeek.'

Ze knikte naar hem als teken dat hij nog een hap moest nemen. Hij kauwde op een gekookte rode biet, een zogeheten 'kinderhartje' vanwege zijn kleur en zijn aderen. 'Ja, bubbeh?'

'En hij hield van de natuur. Hij had geen enkele interesse in de jacht, die hij maar wreed vond. Maar hij was natuurlijk edelman, een man van stand, en dus haalden zijn vader en zijn ooms hem op zijn vijftiende over tot een expeditie van zes weken naar Roemenië.'

'Hierheen, bubbeh?' vroeg Abraham. 'Is die reus hier geweest?'

'In het noorden, *kaddishel*. In de donkere wouden. De mannen van Sardu kwamen geen wild zwijn jagen, of beer, of eland. Nee, zij maakten jacht op de wolf, het wapen van het huis Sardu. Ze kwamen jagen op jaagdieren. In de familie Sardu ging het verhaal dat de mannen moed en kracht kregen door het eten van wolvenvlees, en Jusefs vader dacht dat het de spierzwakte van zijn zoon misschien zou genezen.'

'Ja, bubbeh?'

'Het was een lange, zware tocht, waarbij ze onderweg vreselijk weer hadden, en Jusef had het ontzettend zwaar. Hij was nog nooit verder geweest dan het dorp van zijn familie, en hij schaamde zich als vreemdelingen onderweg naar hem staarden. Toen ze in het donkere woud aankwamen, had hij het gevoel dat de bossen om hem heen leefden. Die eerste nacht trokken er groepen dieren door het woud, bijna als vluchtelingen die uit hun holen en nesten verjaagd waren. Het waren er zo veel dat de jagers 's nacht in hun kampement geen oog dicht deden. Sommigen wilden weg, maar de obsessie van vader Sardu stak daar een stokje voor. Ze hoorden de wolven huilen en hij wilde er een vangen voor zijn zoon, zijn enige zoon, wiens grote lengte een smet op het Sardublazoen was. Hij wilde het bloed van de Sardu's zuiveren van deze vloek, hij wilde zijn zoon uithuwelijken zodat die een groot aantal gezonde erfgenamen kon verwekken.

En zo kwam het dat zijn vader op de tweede avond, vlak voordat het donker werd, zo gespitst was op de achtervolging van een wolf dat hij de rest van de groep uit het oog verloor. De hele nacht zaten de anderen op hem te wachten, en zodra de zon opkwam gingen ze in groepjes naar hem op zoek. Die avond kwam een van Jusefs neven niet terug. En zo ging het maar door.'

'Ja, bubbeh?'

'Totdat er nog maar één over was: Jusef, de reuzenjongen. De volgende dag ging hij op pad, en op een plek waar ze al eerder hadden gezocht vond hij het lichaam van zijn vader, met al zijn neven en ooms,

keurig op een rij bij de ingang van een onderaardse grot. Hun schedels waren met grote kracht geplet, maar de lichamen waren niet aangevreten; zo kwam hij tot de veronderstelling dat ze waren gedood door een dier met enorme kracht, maar niet uit honger of angst. Waarom dan wel, dat kon hij niet raden, hoewel hij het gevoel had dat er in die grot iets of iemand naar hem zat te kijken.

Jusef sleepte de lichamen één voor één van de grot weg en begroef ze diep in de aarde. Natuurlijk raakte hij uitgeput door die inspanning, die bijna al zijn krachten vergde. Hij was dodelijk vermoeid, hij was *farmutshet*. En toch keerde hij, in zijn eentje en bang en uitgeput, die avond terug naar de grot om de confrontatie aan te gaan met het kwaad dat zich pas als het donker werd, liet zien; om de dood van zijn familieleden te wreken of om daarbij zelf het leven te laten. Dit weten we uit een dagboek dat hij bijhield en dat vele jaren later in het woud is gevonden. Dit was zijn laatste aantekening.'

Abraham zat met open mond te luisteren. 'Maar wat was er dan gebeurd, bubbeh?'

'Dat weet niemand. Toen de zes weken er acht werden, en vervolgens tien, zonder dat er bericht kwam, begonnen de dorpelingen te vrezen dat alle expeditieleden waren omgekomen. Er gingen mensen op zoek, maar ze vonden niets. In de elfde week arriveerde er op een avond laat een rijtuig met gesloten gordijntjes voor de ruiten op het landgoed van Sardu. Het was de jonge heer. Hij sloot zich in het kasteel op, in een vleugel met intussen leegstaande kamers, en is sindsdien zelden of nooit meer gezien. Wel deden er allerlei geruchten de ronde, geruchten over wat er in die Roemeense bossen was gebeurd. Een paar mensen die beweerden dat ze Sardu hadden gezien, zeiden dat hij was genezen. Maar het is niet zeker of we die verhalen echt mogen geloven. Er werd zelfs gefluisterd dat hij sinds zijn terugkeer over gigantische krachten beschikte, dat hij nu even sterk als groot was. Maar Sardu rouwde zo diep om zijn vader en ooms en neven dat niemand hem ooit nog overdag heeft gezien, en de meesten van zijn bedienden had hij ontslagen. 's Nachts gebeurde er nog wel iets in en rond het kasteel, dan kon je haardvuren zien flakkeren achter de vensters, maar gaandeweg raakte het landgoed steeds meer verwaarloosd.

En toen, op een nacht... sommige mensen zeiden dat ze de reus door het dorp hadden horen lopen. Met name kinderen vertelden het verhaal door van hoe ze zijn wandelstok hadden gehoord: *tik-tik-tik*.

Die stok had hij niet meer nodig om te lopen, maar hij lokte de kinderen ermee hun bedjes uit om snuisterijen en snoep uit te delen. Wie het niet geloofde, moest maar kijken naar de gaten in de grond, sommige vlak voor de ramen van de slaapkamertjes: net kleine priemgaatjes zoals hij zou kunnen maken met zijn wolvenkoppige wandelstok.'

Bubbehs gezicht betrok. Ze keek naar Abrahams nap en zag dat hij zijn soep bijna op had.

'En toen, Abraham, toen begonnen er kinderen uit het dorp te verdwijnen. Ook werden er verhalen gefluisterd over kinderen die uit naburige dorpen verdwenen. Ja, Abraham, jouw eigen bubbeh is opgegroeid op een halve dag gaans van Sardu's kasteel. Ik herinner me twee zusjes. Hun lichamen zijn gevonden op een open plek in het bos, wit als de sneeuw waarop ze rustten, hun open ogen glazig van de vorst. En ook ik heb op een nacht, niet eens zo ver van mijn raam vandaan, dat *tik-tik-tik* gehoord; een krachtig, ritmisch geluid. Toen heb ik de deken helemaal over mijn hoofd getrokken om het niet te horen, en ik heb nachtenlang geen oog dichtgedaan.'

Samen met de laatste slokken soep dronk Abraham het eind van het verhaal in.

'Uiteindelijk trokken de meeste mensen weg uit Sardu's dorp, omdat er een vloek op rustte. Als de zigeuners langskwamen om hun exotische spullen te verkopen, vertelden ze over eigenaardige gebeurtenissen, over spoken en geestverschijningen in de buurt van het kasteel. Over een reus die bij maanlicht over de landerijen doolde, als een god van de nacht. Zij waarschuwden ons: "Je moet goed eten, je moet sterk worden; anders neemt Sardu je mee." En daarom moet je goed onthouden, Abraham: *ess gezunterhait!* Goed eten en sterk worden. Schraap die kom maar leeg. Anders komt hij.' Ze was teruggekeerd uit dat korte moment van duistere herinnering. Haar ogen kregen weer hun normale, levendige blik. 'Anders komt Sardu. *Tik-tik-tik.*'

En hij at zijn hele nap leeg, tot aan de laatste draadslierten van de biet. De kom was leeg, het verhaal was afgelopen, maar zijn buik en zijn hoofd waren vol. Bubbeh was blij dat hij zo goed gegeten had en op haar gezicht was een onmiskenbare uitdrukking van liefde voor hem te zien. Tijdens die intieme momenten aan de wankele keukentafel deelden zij, grootmoeder en kleinzoon, het voedsel van hart en ziel.

Een decennium later zou de familie Setrakian uit de houtbewerkerswinkel en uit het dorp worden verdreven, maar niet door Sardu. Door de Duitsers. Er werd een officier in hun huis ingekwartierd. Ze braken aan diezelfde wankele tafel het brood met hem als teken van gastvrijheid, en hun medemenselijkheid vermurwde het hart van de officier. Op een avond waarschuwde hij hen dat ze de volgende dag geen gehoor moesten geven aan het bevel om zich bij het treinstation te verzamelen maar dat ze diezelfde avond nog hun huis en hun dorp uit moesten vluchten.

Dat deden ze, de hele familie. Met hun achten trokken ze het land in, met alles wat ze dragen konden op hun rug. Bubbeh hield hen op. Erger nog, ze wíst dat ze de anderen ophield, ze wíst dat ze de hele familie in gevaar bracht, en ze vervloekte zichzelf en haar oude, vermoeide benen. Uiteindelijk ging de rest van de familie vast vooruit en bleef alleen Abraham bij haar achter – intussen een sterke jongeman, vol belofte, ondanks zijn jonge leeftijd al meesterhoutsnijder, en Talmoedgeleerde met bijzondere belangstelling voor de Zohar, de geheimen van de joodse mystiek. Toen ze hoorden dat de anderen in het volgende dorp waren gearresteerd en op de trein naar Polen waren gezet, voelde bubbeh zich zo schuldig dat ze smeekte om zich te mogen aangeven, enkel en alleen om Abrahams leven niet langer in gevaar te brengen.

'Vlucht, Abraham. Vlucht voor de nazi's. Zoals je vroeger voor Sardu bent gevlucht. Zorg dat je ontkomt.'

Maar daar wilde hij niets van horen. Hij bleef bij bubbeh.

De volgende ochtend vond hij haar op de vloer van de kamer die ze hadden gedeeld, in het huis van een vriendelijke boer. Ze was 's nachts uit bed gevallen. Haar gebarsten lippen waren gitzwart en haar keel was zwart tot in haar nek: dood door het rattengif dat ze had ingenomen. Met toestemming van het meelevende gastgezin begroef Abraham Setrakian haar onder een bloeiende zilverberk. Geduldig sneed hij een prachtig houten grafmonument, met bloemen en vogels en alles wat haar gelukkig had gemaakt. Hij huilde om haar. En toen ging hij op de vlucht, zoals ze hem gesmeekt had.

Uit alle macht vluchtte hij voor de nazi's, met onophoudelijk achter zich dat *tik-tik-tik*...

En het kwaad volgde hem op de hielen.

HET BEGIN

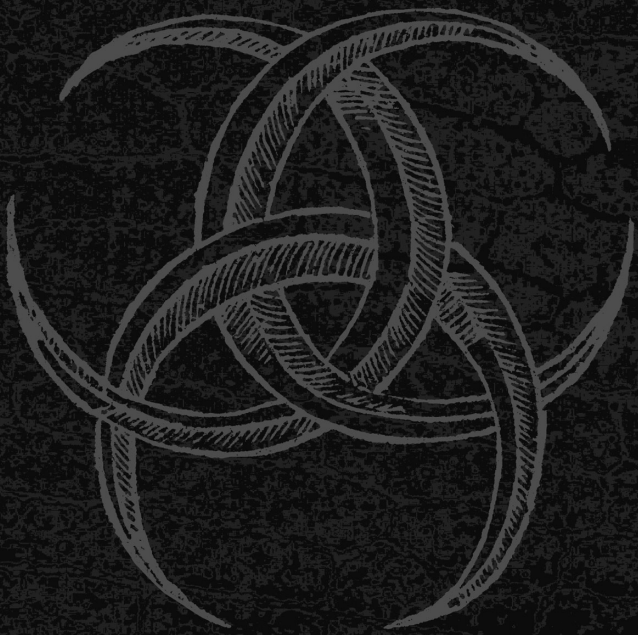

N323RG Cockpit spraakrecorder

Uittreksel, NTSB-transcriptie, vlucht 753, Berlijn (TXL) naar New York (JFK), 24/9/10:

2049:31 [Microfoon PA-systeem AAN]
Gezagvoerder Peter J. Moldes: 'Eh, dames en heren, hier spreekt gezagvoerder Moldes vanuit de cockpit. Over enkele minuten zullen we landen; dit is geheel op schema. Mede namens co-piloot Nash en de bemanning bedankt dat u voor Regis Airlines hebt gekozen; we hopen u binnenkort weer aan boord te mogen verwelkomen...'
2049:44 [Microfoon PA-systeem UIT]
Gezagvoerder Peter J. Moldes: '... zodat we allemaal onze baan behouden.' [gelach in de cockpit]
2050:01 Luchtverkeersleiding New York (JFK): 'Regis 7-5-3 heavy, nadering links, koers 1-0-0. Permissie om te landen op 13R.'
Gezagvoerder Peter J. Moldes: 'Regis 7-5-3 heavy, nadering links, 1-0-0. Landen op baan 13R, begrepen.'
2050:15 [Microfoon PA-systeem AAN]
Gezagvoerder Peter J. Moldes: 'Cabin crew, prepare for landing.'
2050:18 [Microfoon PA-systeem UIT]
Copiloot Ronald W. Nash IV: 'Landingsgestel vrij.'
Gezagvoerder Peter J. Moldes: 'Lekker, bijna thuis...'
2050:41 [Gedreun. Statische ruis. Hoog, gierend geluid.]

EINDE UITZENDING.

DE LANDING

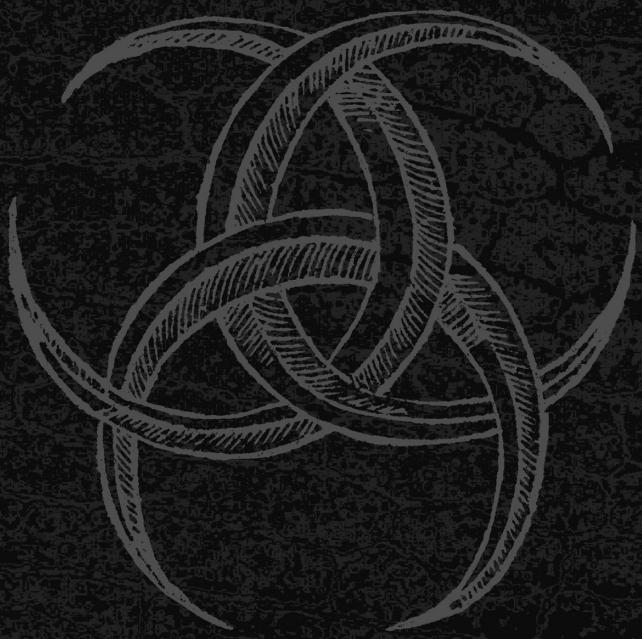

Luchtverkeerstoren JFK International

De schotel wordt hij genoemd. Glanzend monochroom groen (JFK zat al meer dan twee jaar te wachten op nieuwe kleurenschermen) als een kom erwtensoep met hoopjes letters vastgehaakt aan gecodeerde pulssignalen. Ieder signaal stond voor honderden mensenlevens of, in de oude nautische terminologie die nog steeds voortleeft in de luchtvaart, honderden *zielen*.

Honderden zielen.

Misschien was dat de reden waarom de andere luchtverkeersleiders Jimmy Mendes de bijnaam 'bisschop Jimmy' hadden gegeven. De bisschop was de enige verkeersleider die zijn hele dienst bleef staan. Geen moment van die acht uur aan één stuk ging hij zitten; met een hard potlood in zijn hand ijsbeerde hij heen en weer door de hectische ruimte boven in de toren, ruim honderd meter boven het asfalt van de internationale luchthaven John F. Kennedy. Zo praatte hij lijnvluchten naar binnen als een herder zijn kudde. Hij ging daarbij niet alleen af op zijn tweedimensionale radarscherm, maar visualiseerde met het roze gummetje de vliegtuigen onder zijn hoede en hun posities ten opzichte van elkaar.

En iedere seconde piepten er op zijn scherm honderden zielen.

'United 6-4-2, recht op koers 1-0-0, stijgen naar vijfduizend.'

Maar zo kon je niet denken als je aan de schotel zat. Je kon niet stilstaan bij al die zielen wier lot in jouw handen lag: menselijke wezens, opeengepakt in een stel gevleugelde projectielen, kilometers boven het aardoppervlak. Dat viel niet te overzien: alle toestellen op je schotel, en dan al die andere verkeersleiders die om je heen codes in hun hoofdtelefoons zaten te prevelen, en al die toestellen op hún schotels, en de toren bij LaGuardia ook nog eens... en dan alle torens van alle luchthavens van alle steden in de Verenigde Staten... en over de hele wereld...

Calvin Buss, de afdelingsmanager van de luchtverkeersleiding en

bisschop Jimmy's supervisor, kwam achter hem staan. Hij was vroeg terug van zijn pauze; hij had zijn mond nog niet eens leeg. 'Hoe zit het met Regis 7-5-3?'

'7-5-3 is binnen.' Bisschop Jimmy wierp een snelle, scherpe blik op zijn scherm om dat te bevestigen. 'Op weg naar de gate.' Hij scrolde terug naar het rooster waarop de toewijzingen voor de gates stonden, op zoek naar 7-5-3. 'Hoezo?'

'Volgens de grondradar staat er een kist op Foxtrot.'

'De taxibaan?' Jimmy keek nogmaals op zijn schotel, keek of alle bugs goed stonden en opende het kanaal naar DL753 opnieuw. 'Regis 7-5-3, hier de toren van JFK, over.'

Niets. Hij probeerde het nogmaals.

'Regis 7-5-3, hier de JFK-toren, meld u, over.'

Hij wachtte. Niets, nog geen klikje van de radioapparatuur.

'Regis 7-5-3, hier de JFK-toren, hoort u mij, over?'

Achter Calvin Buss' schouder dook een verkeersassistent op. 'Communicatieprobleem?' opperde hij.

'Mechanisch geblunder, daar lijkt het meer op,' reageerde Calvin Buss. 'Er zegt hier iemand dat de hele kist verdwenen is.'

'Verdwenen?' vroeg bisschop Jimmy, en hij bedacht dat het dus kennelijk op een haar na misgegaan was: stel je voor dat zo'n gigantisch toestel vlak na de landing alsnog zou verongelukken. Hij nam zich voor onderweg naar huis bij een bookmaker te stoppen en voor de trekking van de volgende dag in te zetten op 753.

Calvin stak de stekker van zijn eigen hoofdtelefoon in de geluidsuitgang van Jimmy's b-comm. 'Regis 7-5-3, hier de JFK-toren, antwoord alstublieft. Regis 7-5-3, hier de toren, over.'

Wachten, luisteren.

Niets.

Bisschop Jimmy keek naar de wachtende pulsjes op zijn scherm: geen waarschuwingssignalen voor toestellen die elkaar te dicht naderden, al zijn kisten in orde. 'Dan kunnen we Foxtrot maar beter even mijden,' zei hij.

Calvin trok de stekker van zijn hoofdtelefoon los en deed een stap achteruit. Met een glazige blik in zijn ogen keek hij langs Jimmy's scherm naar de ramen van de toren, in de richting van de taxibaan. Hij zag er verward en bezorgd uit. 'Foxtrot moet ontruimd worden.' Hij draaide zich om naar de verkeersassistent. 'Stuur er iemand op af om ter plekke te gaan kijken.'

Bisschop Jimmy greep naar zijn maag en wou maar dat hij zijn hand naar binnen kon steken om het misselijke gevoel weg te wrijven dat daarbinnen rondkolkte. Zijn baan had veel weg van verloskunde. Hij hielp piloten en verloste hen van toestellen vol zielen, die hij veilig vanuit de baarmoeder van de leegte op aarde zette. Maar nu was hij bang; hij voelde zich als een dokter die zojuist zijn eerste doodgeboren kindje ter wereld heeft geholpen.

Asfalt terminal 3

LORENZA RUIZ was op weg naar de gate met haar bagageband, in feite een hydraulische pier op wielen. Toen 753 tot haar verbazing niet om de hoek verscheen, reed ze een eindje door om even te kijken, want dadelijk begon haar pauze. Ze had oordoppen op en droeg een Mets sweater onder haar fluorescerende vest; ze had een beschermende bril op vanwege het messcherpe grit op de taxibaan en haar oranje peddels lagen naast haar op de zitting.

Wat was dat nou?

Ze trok haar bril voor haar gezicht weg alsof ze dit met blote ogen moest zien. Daar stond hij, een Boeing 777 van Regis Air, een gigant, een van de nieuwste toestellen van de vloot, in het donker op de landingsbaan. Maar dan ook echt in totále duisternis, zelfs geen navigatielichten op de vleugels. De hemel lag er die nacht verlaten bij. De maan was weg, de sterren onzichtbaar: niets. Het enige wat ze zag was de gestroomlijnde kokervorm van de romp, en de vleugels die vaag glansden in het schijnsel van de landingslichten van andere naderende toestellen. Een daarvan, Lufthansa 1567, scheerde rakelings met zijn landingsgestel langs de Regis; het scheelde maar enkele decimeters.

'*Jesus santísimo!*'

Ze belde de centrale.

'We zijn al op weg,' zei haar supervisor. 'In het kraaiennest willen ze dat jij erheen gaat om poolshoogte te nemen.'

'Ik?' vroeg Lo.

Ze fronste haar voorhoofd. Dat kreeg je nou van dat nieuwsgierige gedoe. Daar ging ze dan, over de servicebaan vanuit de passagiersterminal. Ze stak de taxibaanstrepen over die op het asfalt waren geschilderd. Ze was een beetje nerveus, en uitermate alert, want ze was

nog nooit zo ver de baan op geweest. De Amerikaanse overkoepelende luchtvaartdienst had strenge regels over hoe ver transport- en bagagewagentjes het asfalt op mochten, dus keek ze goed uit voor taxiënde vliegtuigen.

Ze reed langs de blauwe geleidelampen aan de rand van de baan. Het leek wel of het toestel compleet uitgeschakeld was, van kop tot staart. Geen bakens, geen herkenningslichten, geen verlichting achter de ruitjes van de cabine. Meestal kon je zelfs vanaf de grond, tien meter onder de cockpit, naar binnen kijken door de miniatuurvoorruitjes die als ogen schuin boven de karakteristieke Boeingneus stonden; dan zag je het schakelpaneel en de instrumenten schemerig oplichten in het donker. Maar hier was geen sprankje licht te bekennen.

Met stationair draaiende motor bleef Lo een paar meter van het puntje van de lange linkervleugel af staan. Als je lang genoeg op de baan werkt, en Lo zat hier nu al acht jaar, langer dan haar beide huwelijken bij elkaar opgeteld, dan pik je zo het een en ander op. De flaps en de ailerons (de panelen aan de achterrand van de vleugel) stonden allemaal recht overeind, net Paula Abdul; in die stand worden ze door de piloten gezet na de landing. De turbojets stonden stil, en meestal duurde het wel even voordat die niet meer ronddraaiden, ook na het uitschakelen. Ze bleven een tijdlang grit en insecten opslorpen als een stel enorme, hongerige stofzuigers. Dus deze joekel was keurig geland en hierheen getaxied en toen: *lichten uit*.

Stel dat de kist toestemming had gekregen om te landen; dan had het zich, wat er ook gebeurd was, binnen twee à drie minuten afgespeeld. Dat was pas echt verontrustend, want wat kan er zo snel fout gaan?

Lo reed een stukje dichterbij, maar bleef achter de vleugel. Als die turboschoepen plotseling zouden opstarten, had ze geen zin om opgezogen en aan reepjes gehakt te worden als een toevallig passerende vogel. Ze reed naar het vrachtluik toe, dat deel van het toestel dat ze het best kende, bijna bij de staart. Onder de achterste uitgang bleef ze staan. Ze zette haar karretje op de handrem en haalde de hendel over waarmee haar mobiele pier omhoogging. Op zijn hoogste punt kon die een hoek van bijna dertig graden maken. Niet genoeg, maar toch. Ze stapte uit, pakte haar oranje peddels en liep over de pier naar het dode vliegtuig.

Dood? Waar kwam die gedachte nou vandaan? Dit gevaarte was toch nooit in leven geweest...

Maar heel even speelde door Lorenza's hoofd het beeld van een

enorm, wegterend lijk, een gestrande walvis. Zo zag het toestel er in haar ogen uit: een rottend karkas, een dode leviathan.

Toen ze bijna boven aankwam, ging de wind liggen. Wat je moet weten over het klimaat op de banen van JFK: het waait er vierentwintig uur per dag. Continu. De hele tijd. Het waait áltijd op de banen: er landen vliegtuigen, er ligt een zoutmoeras vlakbij, en aan de andere kant van Rockaway ligt de Atlantische Oceaan. Maar plotseling werd het doodstil – zo stil dat Lo haar enorme oorbeschermers afzette om te kijken of het echt zo was. Ze dacht dat ze binnen in het toestel iets hoorde beuken, maar besefte dat het niets meer was dan het kloppen van haar eigen hart. Ze knipte haar lantaarn aan en scheen ermee op de rechterflank van het vliegtuig.

In de ronde lichtplek van haar lantaarn zag ze dat de romp nog nat was van het condenswater dat bij de landing was ontstaan; het toestel rook fris als lenteregen. Ze scheen met haar licht op de lange rij raampjes. Alle rolgordijnen waren neergelaten.

Dat was raar. Nu begon ze zich echt onzeker te voelen. En onveilig. Hoe nietig stond ze daar niet bij die gigantische, driehonderddrieëntachtig ton wegende vliegmachine met een waarde van tweehonderdvijftig miljoen dollar; ze kreeg het vluchtige maar tastbare en kille gevoel dat ze tegenover een draakachtig beest stond. Een slapende duivel die alleen maar dééd alsof hij sliep, en die ieder moment zijn ogen en zijn vreselijke muil kon opensperren. Een griezelig, elektriserend voorgevoel, waarbij de koude rillingen haar als een omgekeerd orgasme over de rug liepen en alles in haar straktrok en zich samenbalde.

Plotseling zag ze dat een van de gordijntjes was opgetrokken. Haar nekhaar begon recht overeind te staan en prikte zo erg dat ze er troostend een hand op legde, alsof ze een geschrokken dier wilde kalmeren. Dat had ze daarstraks helemaal niet gezien, dat dat ene gordijntje omhoog was. Dat had de hele tijd al omhoog gezeten, meteen vanaf het begin al.

Misschien...

Binnen in het vliegtuig kwam de duisternis even in beweging. En Lo kreeg het gevoel alsof er iets daarbinnen naar haar zat te kijken.

Ze jammerde even, als een kind, maar kon er niets aan doen. Ze was verlamd. Een kloppend gevoel kneep, als op commando, haar keel dicht...

En op dat moment was het haar glashelder: *daarbinnen zat iets dat haar zou verslinden...*